

ли достатъчно синьо Ломбардското небе? Не бѣше ли достатъчно достойна родината му, за да ѝ отнеме юначната си рѣка въ борбата ѝ срещу притѣснителитѣ си? Защо трѣбваше прекрасната му мъжествена глава да се търкаля въ позорна смъртъ предъ краката на хищния варваринъ?..

Сълзи, като едри бисери, се ронѣха върху посърналото лице на кралицата и падаха възъ приплетенитѣ ѝ прѣсти.

Въ стаята влѣзе безшумно стара ромейска прислужница:

— Господарке!

Кралицата потрепера.

— Графъ Биандрате иска да ти говори...

— Не приемамъ никого. Не знаешъ ли?

— Но той настоява. Нѣщо много важно...

Кралицата дигна гнѣвно глава.

— Оставете ме на мира! Нищо не искамъ да чувамъ...

Графъ Биандрате се втурна въ стаята. Бледенъ, разтреперанъ.

— Госпожо, българскиятъ царъ е потеглилъ за Солунъ съ несмѣтна рать!

Кралицата скочи. Изправи се съ цѣлата си горда и стройна осанка.

Съ страшенъ викъ тя дигна нагоре рѣцетѣ си и се спусна въ съседната стая. Тамъ, въ меката люлка, спѣше златокъдравъ руменъ младенецъ. Съ диво движение кралицата го грабна и притисна до гърдитѣ си. Взорътъ ѝ тъмнѣеше въ ужасъ.

— Да бѣгаме!

— Гдѣ, госпожо?

— Въ Константинополъ, при Анри!

— По всички друмове кръстосватъ ордитѣ на Йоаница...

— По море!

Рицарътъ поклати глава.

— Никоя трирема, никоя галера нѣма да посмѣ сега да излѣзе на открито море. Морски разбойници дебнатъ